

Arrest

nr. 215 701 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (overbrenging) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2012 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

1.2. Op 24 juli 2018 neemt de gemachtigde van de voormalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (overbrenging). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer: S.S.Y. (...). geboren te Lovech, op 28.09.1981 onderdaan van Bulgarije wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. S., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door 2 of meer personen, met behulp van voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, feiten waarvoor hij op 08.01.2001 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 26 maanden met 5 jaar uitstel voor 1 jaar. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 11.06.2001 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, onopzettelijke slagen en verwondingen, feiten waarvoor hij op 13.12.2001 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden en werd vervallen verklaard van het recht tot sturen voor een periode van 1 jaar. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 23.02.2007 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel voor 3 jaar. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan informaticabedrog, poging tot informaticabedrog, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verboden wapendracht, aanmatiging van naam, feiten waarvoor hij op 17.04.2015 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een werkstraf van 60 uren (of bij niet-naleving een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden). Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verkeersinbreuk, inbreuk betreffende de inschrijving van voertuigen, geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, het besturen van een voertuig/een bestuurder met het oog op scholing begeleid spijs een vervallenverklaring van het recht tot sturen, feiten waarvoor hij op 25.06.2015 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een geldboete van 30 EUR (x6 = 180 EUR of vervangend rijverbod gedurende 8 dagen), alsook een geldboete van 200 EUR (x6 = 1200 EUR of vervangende gevangenisstraf van 45 dagen) en het verlies van het recht tot sturen gedurende 2 jaar en 6 maanden, alsook een geldboete van 500 EUR (x6 = 3000 EUR of vervangend rijverbod gedurende 30 dagen) en het verlies van recht tot sturen gedurende 5 jaren. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan informaticabedrog, valsheid in geschriften en gebruik particulieren, valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 02.03.2016 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf 2 jaar met onmiddellijke aanhouding. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan informaticabedrog, misbruik van vertrouwen/verduistering, feiten waarvoor hij op 02.03.2016 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met onmiddellijke aanhouding. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan informaticabedrog, misbruik van vertrouwen/verduistering, feiten waarvoor hij op 12.05.2016 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op informaticasysteem, door twee of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, poging tot wanbedrijf, met gebruik of vertoon van wapens, feiten waarvoor hij op 07.10.2016 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 50 maanden. Betrokkene zijn gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat hij niet minder dan 29 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen heeft (op 20.11.1998, 24.11.1998, 31.05.2000 (2), 15.06.2000, 18.10.2000, 17.01.2001, 22.02.2002, 07.02.2008, 09.06.2008, 27.08.2008, 27.01.2009, 05.03.2009, 08.04.2009, 22.04.2009, 08.05.2009, 05.06.2009, 07.01.2010, 17.02.2010, 17.12.2010, 11.02.2011, 28.02.2011, 29.03.2011, 03.06.2011, 29.08.2012, 12.10.2012, 28.03.2014, 30.05.2014, 15.06.2015). Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat betrokkene zich boven de wet verheven voelt. Hij staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van zijn handelen, hij verloor meermaals het recht tot sturen, maar dat hield hem niet tegen toch met de wagen te rijden terwijl zijn rijbewijs ingetrokken was en dat dan vaak nog zonder geldige verzekering en/of inschrijving van het voertuig. Hij lijkt een leven te leiden waarbij hij op geen enkele wijze rekening houdt met derden. Betrokkene trekt duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen en blijkt de ernst van zijn daden niet in te

zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 15.03.2012. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.

Betrokkene werd op 23.10.2015 uitgeleverd uit Bulgarije. Hij heeft geen aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene heeft op 12.01.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 1995 in België verblijft; dat zijn E + kaart is vervallen sinds +/- 2014; dat hij niet aan een ziekte lijdt maar dat zijn moeder hulpbehoevend is; dat hij een duurzame relatie heeft met U.B. (...) en dat ze te Gent woont; dat zijn moeder K.L. (...), zijn vader S.Y.A. (...), zijn zus S.N. (...), zijn schoonbroer V.S. (...), zijn neven en nichtjes V.C. (...), V.B. (...) en V.A. (...), zijn tantes A.S. (...) en K.U. (...), zijn neven A.T. (...), Y.S. (...) en Y.S.L. (...), zijn nichten A.K. (...) en D.G. (...) en zijn nonkel S.D. (...) allen in België verblijven; dat hij een dochter heeft van 11 jaar oud en dat ze bij haar moeder te Lokeren woont; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij voor zijn moeder moet zorgen en omdat hij niet wil weggerukt worden van zijn Belgische dochter; dat hij in België tot zijn 18 jaar naar school is gegaan en dat hij in het bezit is van een diploma "schilder-decoratie", "VCA" en "EHBO". Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Betrokkene verklaarde dat zijn moeder hulpbehoevend is en dat hij voor haar moet zorgen. Dit element kan niet worden aanzien als een bijkomend element van afhankelijkheid gelet op het feit dat hij geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn moeder mantelzorg zou nodig hebben. Gezien hij intussen al 3 jaar in de gevangenis verblijft, kan worden vastgesteld dat hij momenteel ook niet voor zijn moeder kan zorgen. Zelfs indien zijn zus of een ander familielid de zorg van zijn moeder niet op zich kan nemen, kan zijn moeder ook beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder. Betrokkene verklaarde dat hij een duurzame relatie heeft met U.B. (...). Uit het administratief dossier blijkt dat zij sinds 19.08.2017 niet meer op bezoek komt in de gevangenis. Betrokkene woont ook niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Betrokkene verklaarde dat zijn vader S.Y.A. (...), zijn zus S.N. (...), zijn schoonbroer V.Z. (...), zijn neven en nichtjes V.C. (...), V.B. (...) en V.A. (...), zijn tantes A.S. (...) en K.U. (...), zijn neven A.T. (...), Y.S. (...) en Y.S.L. (...), zijn nichten A.K. (...) en D.G. (...) en zijn nonkel S.D. (...) allen in België verblijven. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en een van deze verwanten aantoont. Betrokkene verklaarde dat dat hij een dochter heeft van 11 jaar oud en dat ze bij haar moeder te Lokeren woont. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn dochter S.I. (...) (geboren te Gent op 07.05.2007, Belg) heet. Zij komt niet op bezoek in de gevangenis.

Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst hoe hij invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met zijn dochter, noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn dochter. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van zijn dochter, of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding. Verder blijkt dat betrokkene slechts van 07.05.2007 tot 12.11.2007 op hetzelfde adres van zijn dochter heeft gewoond. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarig) kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Betrokkene verklaarde dat hij in België tot zijn 18 jaar naar school is gegaan en dat hij in het bezit is van een diploma "schilder-decoratie", "VCA" en "EHBO". De omstandigheid dat hij al op jeugdige leeftijd in België is aangekomen, waardoor hij een band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Uit niets blijkt dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan wel worden verondersteld dat hij andere banden dan zijn nationaliteit heeft met zijn land van oorsprong. Hij heeft er schoolgelopen en spreekt de taal. De vaardigheden die hij tijdens zijn opleidingen in België heeft opgepikt, zullen hem wellicht ook in Bulgarije van pas kunnen komen. Betrokkene heeft bovendien inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.
(...)"

1.3. Tevens op 24 juli 2018 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor 15 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Aan de Heer:

(...)

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 24.07.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door 2 of meer personen, met behulp van voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, feiten waarvoor hij op 08.01.2001 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 26 maanden met 5 jaar uitstel voor 1 jaar. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 11.06.2001 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, onopzettelijke slagen en verwondingen, feiten waarvoor hij op 13.12.2001 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden en werd vervallen verklaard van het recht tot sturen voor een periode van 1 jaar. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 23.02.2007 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel voor 3 jaar. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan informaticabedrog, poging

tot informaticabedrog, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verboden wapendracht, aanmatiging van naam, feiten waarvoor hij op 17.04.2015 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een werkstraf van 60 uren (of bij nietnaleving een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden). Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verkeersinbreuk, inbreuk betreffende de inschrijving van voertuigen, geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, het besturen van een voertuig/een bestuurder met het oog op scholing begeleid spijs een vervallenverklaring van het recht tot sturen, feiten waarvoor hij op 25.06.2015 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een geldboete van 30 EUR (x6 = 180 EUR of vervangend rijverbod gedurende 8 dagen), alsook een geldboete van 200 EUR (x6 = 1200 EUR of vervangende gevangenisstraf van 45 dagen) en het verlies van het recht tot sturen gedurende 2 jaar en 6 maanden, alsook een geldboete van 500 EUR (x6 = 3000 EUR of vervangend rijverbod gedurende 30 dagen) en het verlies van recht tot sturen gedurende 5 jaren. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan informaticabedrog, valsheid in geschriften en gebruik particulieren, valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 02.03.2016 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf 2 jaar met onmiddellijke aanhouding. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan informaticabedrog, misbruik van vertrouwen/verduistering, feiten waarvoor hij op 02.03.2016 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met onmiddellijke aanhouding. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan informaticabedrog, misbruik van vertrouwen/verduistering, feiten waarvoor hij op 12.05.2016 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op informaticasysteem, door twee of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, poging tot wanbedrijf, met gebruik of vertoon van wapens, feiten waarvoor hij op 07.10.2016 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 50 maanden. Betrokkene zijn gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat hij niet minder dan 29 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen heeft (op 20.11.1998, 24.11.1998, 31.05.2000 (2), 15.06.2000, 18.10.2000, 17.01.2001, 22.02.2002, 07.02.2008, 09.06.2008, 27.08.2008, 27.01.2009, 05.03.2009, 08.04.2009, 22.04.2009, 08.05.2009, 05.06.2009, 07.01.2010, 17.02.2010, 17.12.2010, 11.02.2011, 28.02.2011, 29.03.2011, 03.06.2011, 29.08.2012, 12.10.2012, 28.03.2014, 30.05.2014, 15.06.2015). Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat betrokkene zich boven de wet verheven voelt. Hij staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van zijn handelen, hij verloor meermaals het recht tot sturen, maar dat hield hem niet tegen toch met de wagen te rijden terwijl zijn rijbewijs ingetrokken was en dat dan vaak nog zonder geldige verzekering en/of inschrijving van het voertuig. Hij lijkt een leven te leiden waarbij hij op geen enkele wijze rekening houdt met derden. Betrokkene trekt duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen en blijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Betrokkene heeft op 12.01.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 1995 in België verblijft; dat zijn E + kaart is vervallen sinds +/- 2014; dat hij niet aan een ziekte lijdt maar dat zijn moeder hulpbehoevend is; dat hij een duurzame relatie heeft met U.B. (...) en dat ze te Gent woont; dat zijn moeder K.L. (...), zijn vader S.Y.A. (...), zijn zus S.N. (...), zijn schoonbroer V.S. (...), zijn neven en nichtjes V.C. (...), V.B. (...) en V.A. (...), zijn tantes A.S. (...) en K.U. (...), zijn neven A.T. (...), Y.S. (...) en Y.S.L. (...), zijn nichten A.K. (...) en D.G. (...) en zijn nonkel S.D. (...) allen in België verblijven; dat hij een dochter heeft van 11 jaar oud en dat ze bij haar moeder te Lokeren woont; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij voor zijn moeder moet zorgen en omdat hij niet wil weggerukt worden van zijn Belgische dochter; dat hij in België tot zijn 18 jaar naar school is gegaan en dat hij in het bezit is van een diploma "schilder-decoratie", "VCA" en "EHBO". Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Betrokkene verklaarde dat zijn moeder hulpbehoevend is en dat hij voor haar moet zorgen. Dit element kan niet worden aanzien als een bijkomend element van afhankelijkheid gelet op het feit dat hij geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn moeder mantelzorg zou nodig hebben. Gezien hij intussen al 3 jaar in de gevangenis verblijft, kan worden vastgesteld dat hij momenteel ook niet voor zijn moeder kan zorgen. Zelfs indien zijn zus of een ander familielid de zorg van zijn moeder niet op zich kan nemen, kan zijn moeder ook beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden,

wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder. Betrokkene verklaarde dat hij een duurzame relatie heeft met U.B.. Uit het administratief dossier blijkt dat zij sinds 19.08.2017 niet meer op bezoek komt in de gevangenis. Betrokkene woont ook niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Betrokkene verklaarde dat zijn vader S.Y.A. (...), zijn zus S.N. (...), zijn schoonbroer V.Z. (...), zijn neven en nichtjes V.C. (...), V.B. (...) en V.A. (...), zijn tantes A.S. (...) en K.U. (...), zijn neven A.T. (...), Y.S. (...) en Y.S.L. (...), zijn nichten A.K. (...) en D.G. (...) en zijn nonkel S.D. (...) allen in België verblijven. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en een van deze verwanten aantoonen. Betrokkene verklaarde dat hij een dochter heeft van 11 jaar oud en dat ze bij haar moeder te Lokeren woont. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn dochter SEBASTIAN (geboren te Gent op 07.05.2007, Belg) heet. Zij komt niet op bezoek in de gevangenis. Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonen hoe hij invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met zijn dochter, noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn dochter. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van zijn dochter, of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding. Verder blijkt dat betrokkene slechts van 07.05.2007 tot 12.11.2007 op hetzelfde adres van zijn dochter heeft gewoond. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarig) kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Betrokkene verklaarde dat hij in België tot zijn 18 jaar naar school is gegaan en dat hij in het bezit is van een diploma "schilderdecoratie", "VCA" en "EHBO". De omstandigheid dat hij al op jeugdige leeftijd in België is aangekomen, waardoor hij een band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Uit niets blijkt dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan wel worden verondersteld dat hij andere banden dan zijn nationaliteit heeft met zijn land van oorsprong. Hij heeft er schoolgelopen en spreekt de taal. De vaardigheden die hij tijdens zijn opleidingen in België heeft opgepikt, zullen hem wellicht ook in Bulgarije van pas kunnen komen. Betrokkene heeft bovendien inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Ingevolge de ernst van de gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat de betrokkene een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 15 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De middelen tot nietigverklaring

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 44*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 27 en 28 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op de schending van artikel 44*ter* van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“1.

Dat verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten stelt dat verzoeker meerdere malen veroordeeld werd wegens diverse feiten en verzoeker ook meerdere malen veroordeeld werd voor verkeersinbreuken die ernstig zouden zijn omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en hij niet stilstaat bij de mogelijke gevolgen van zijn handelen.

Ingevolge de ernstig van de gepleegde feiten en het herhalend karakter ervan zou verzoeker momenteel een gevaar betekenen voor de rust van de burgers, evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het gedrag van verzoeker zou een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging betekenen voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

*Dat verweerder zijn beslissing steunt op de artikelen 43, §1,2° en 44*ter* van de Vreemdelingenwet*

2.

Dat evenwel artikel voornoemde wetsbepalingen het volgende stellen :

“Artikel 43

§1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en kan hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid

§2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

*Artikel 44*ter**

Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

- 1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of
2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

3.

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt.

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.
2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.
3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

Artikel 28

- Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.
2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.
 3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:
 - a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of
 - b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989”.

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.627.

4.

Voormalig artikel 3 (1) Richtlijn 64/221/EEG bepaalde dat “de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend moeten berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene.” Deze voorwaarde werd met de inwerkingtreding van artikel 27 (2) Burgerschapsrichtlijn behouden, namelijk “de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene”.

Het gedrag van de betrokkene moet een bedreiging vormen. Dit betekent dat het gedrag moet wijzen op een gevaar voor ernstige verstoringen van de openbare veiligheid. De bewijslast ligt bij de nationale autoriteiten. Zij moeten kunnen aantonen dat het gedrag effectief een verstoring van de openbare veiligheid met zich meebrengt.

In het arrest Bouchereau ging het Hof van Justitie na of het begrip openbare orde moet worden opgevat in de zin dat redenen van staatsbelang eronder vallen - ook al dreigt er geen verstoring van de openbare rust en orde - of dat het beter geïnterpreteerd wordt in een engere zin, waarbij er effectief sprake moet zijn van enige dreigende verstoring van de openbare rust, orde of veiligheid.

Deze uitspraak heeft tot gevolg dat beperkingen op het vrij verkeer van personen enkel gewettigd kunnen worden op basis van de openbare orde indien er een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging bestaat, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Het volstaat bijgevolg niet meer dat de persoonlijke gedraging een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt. Het moet gaan om een bedreiging, die daarenboven een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Het louter overtreden van een wettelijke bepaling volstaat niet om een beperking op grond van de openbare orde of veiligheid te justifiëren.

Daarnaast vereist artikel 27 (2) Burgerschapsrichtlijn dat het gedrag van de betrokkene, naast een werkelijke en voldoende ernstige, ook een actuele bedreiging moet vormen.

Dit betekent dat de dreiging moet bestaan op het ogenblik dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt genomen of wanneer deze door de rechter wordt getoetst.

De bedreiging voor de openbare orde en veiligheid diende in casu dus te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Tenslotte heeft het Hof van Justitie gesteld dat de nationale autoriteiten de situatie moeten beoordelen vanuit het oogpunt van de openbare orde of de openbare veiligheid. Deze beoordeling valt niet noodzakelijk samen met de beoordeling die aan de grondslag lag van de strafrechtelijke veroordeling.

5.

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar vormde voor de openbare orde en veiligheid.

Dat de loutere verwijzing naar de veroordelingen van verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast »

en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, waarvan de laatste dateert van 15 juni 2015, voor feiten welke zich voorheen afspeelden, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de artikelen 7 en 8 Burgerschapsrichtlijn en van artikel 43 Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

6.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten tevens een schending behelst van artikel 44ter Vw. dat stelt een bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, de termijn vermeldt binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten en deze termijn – behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen – niet korter mag zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De bestreden beslissing stelt desbetreffend dat geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan, aangezien het bevel wordt afgeleverd met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming.

In casu werd dan ook geenszins aangetoond dat er sprake is van een dringend geval of noodzakelijkheid en werd dienaangaande geen enkel grondige motivering gegeven, zoals vereist in artikel 44ter Vw.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 44ter Vw. en van de algemene motiveringsplicht.”

3.1.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op de schending van artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“1.

Dat overeenkomstig artikel 43, §2 Vw. de minister of zijn gemachtigde wanneer hij overweegt om een bevel om het grondgebied te nemen, rekening dient te houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat de bestreden beslissing bij het in overweging nemen van deze elementen evenwel op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

2.

Dat de duur van het verblijf van de betrokkene in de gastlidstaat een eerste element is dat de mate van integratie uitdrukt.

Verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied van de gastlidstaat hebben verbleven, mogen slechts in uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen.

De Europese wetgever heeft deze incentive expliciet in de Burgerschapsrichtlijn vertaald door de incorporatie van artikel 28(2) en (3). Dit artikel biedt een hogere bescherming tegen vrijheidsbeperkende maatregelen aan personen die meer dan vijf jaar, of meer dan tien jaar in de gastlidstaat verbleven. Voor de eerste groep, deze met een duurzaam verblijfsrecht, moet de gastlidstaat bewijs kunnen

leveren van ernstige redenen van openbare veiligheid. Voor de tweede groep, met een permanent verblijfsrecht, moeten dan weer dwingende redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn.

Dat verweerder vooreerst niet heeft aangetoond dat er in casu ernstige redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn.

De laatste strafbare gedragingen van verzoeker dateren van 2015 en sindsdien heeft verzoeker geen criminele feiten meer gepleegd.

Bovendien verblijft hij sedert 1995 in België op een ogenblik dat hij 13 jaar oud was!

Door een dergelijk lang verblijf, in combinatie met het feit dat verzoeker alhier jarenlang school heeft gelopen en een diploma heeft behaald, een Belgische vriendin had en met haar een dochter heeft, is verzoeker uiteraard volledig geïntegreerd in de samenleving.

Gelet op het feit dat verzoeker maar liefst 23 jaar in België verblijft, is de bestreden beslissing disproportioneel en onredelijk.

3.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand heeft verzoeker opgemerkt dat hijzelf geen klachten heeft, doch zijn moeder een hersenbloeding gehad heeft en zij bijstand nodig heeft van derden. Verzoeker wenst zijn moeder dan ook te verzorgen na zijn vrijlating.

Een terugkeer naar Bulgarije en het inreisverbod van 15 jaar zou er dan ook toe leiden dat verzoeker in de eerste 15 jaar in de onmogelijkheid verkeert naar België terug te reizen en hij zijn moeder gewoonweg niet meer kan zien.

Immers, zoals uit het medisch attest dd. 21 oktober 2016 van dr. P. blijkt kan mevrouw K. omwille van medische redenen geen lange afstanden alleen afleggen.

Aangezien zijn moeder niet naar Bulgarije kan reizen, zal het bevel en het inreisverbod tot gevolg hebben dat verzoeker zijn moeder gedurende minstens 15 jaar niet meer kan zien en haar al evenmin kan verzorgen of anderzijds bijstaan.

4.

Een volgend element dat in rekening moet worden gebracht is de gezinssituatie van de betrokkene. Het oogmerk van deze verplichting is om te voorkomen dat maatregelen disproportionele gevolgen hebben voor het gezinsleven van de uit te wijzen Unieburger of familielid.

Het Hof van Justitie bevestigde in Orfanopoulos en Oliveri dat: 'het uitsluiten van een persoon uit het land waar zijn naaste verwanten leven, een inmenging kan vormen in het recht van eerbiediging van het gezinsleven.' Het Hof stelt daarenboven dat dit recht beschermd wordt door artikel 8 EVRM en tevens behoort tot de grondrechten die volgens vaste rechtspraak in de Europese rechtsorde worden beschermd.

De dochter van verzoeker, de 11-jarige I. S., geboren te Gent op 7 mei 2007 uit zijn relatie met een Belgische dame, is in België geboren en getogen en heeft de Belgische nationaliteit.

Verzoeker en zijn ex-partner hebben ervoor gekozen om I. niet bij verzoeker in de gevangenis op bezoek te laten komen, doch verzoeker onderhoudt op andere wijzen contact met zijn dochter.

Ook de huidige partner van verzoeker, Mevrouw U., heeft een E+ kaart en verblijft permanent in België. Zij heeft in België haar leven opgebouwd en heeft al haar socio-economische belangen alhier, zodat een terugkeer naar Turkije voor haar absoluut geen optie is.

Daarnaast verblijft ook de volledig familie van verzoeker (ouders, zus, schoonbroer, ooms, tantes, neven, nichten,...) in België en hebben zij nauwelijks of geen banden meer met het land van herkomst.

De bestreden beslissing heeft dan ook voor gevolg dat verzoeker van zijn Belgische dochter, partner en familie zal gescheiden worden, wat een schending zou uitmaken van artikel 8 VERM (zie infra).

5.

Dat verweerder eveneens de sociale en culturele integratie van verzoeker in overweging diende te nemen.

Volgens het EHRM moet er een onderscheid gemaakt worden tussen goed integreerde migranten en andere migranten door meer gewicht toe te kennen aan de persoonlijke en sociale integratie van de vreemdeling, wanneer wordt nagegaan of een uitwijzing al dan niet proportioneel is.

Verzoeker verwijst in die zin naar de zaak Maslov t. Oostentijk, waarbij het EHRM stelde dat de betrokkene 'has his principal social, cultural and family ties in Austria' en waardoor de uitwijzing als disproportioneel werd beschouwd.

Artikel 8 EVRM beschermt immers niet enkel het familie- en gezinsleven, maar ook het privéleven :

"article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity."

Aangezien verzoeker sedert 1995 in België verblijft, alhier jarenlang school heeft gelopen en een diploma heeft behaald, een relatie heeft gehad met een Belgische dame, een Belgisch kind heeft en perfect Nederlands spreekt, hoeft het geen betoog dat hij sociaal en cultureel geïntegreerd is in België. Het feit dat verzoeker veroordeeld werd voor criminele feiten, doet hieraan niets af.

Ook autochtone Belgen plegen immers misdrijven, wat echter geen afbreuk doet aan hun sociaal en cultureel geworteld zijn.

De verwijzing naar het criminele verleden van verzoeker houdt dan ook geen afdoende motivering in waarom met de sociale en culturele integratie van verzoeker geen rekening dient gehouden te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 43 §2 Vw. en artikel 28 Burgerschapsrichtlijn.

6.

Tenslotte dienen de banden die verzoeker nog heeft met zijn land van herkomst in overweging genomen te worden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft Bulgarije verlaten in 1995 toen hij 13 jaar oud was en is slechts kort terug geweest in zijn land van herkomst. In oktober 2015 werd verzoeker uitgeleverd uit Bulgarije en verblijft sindsdien terug in België.

Verzoeker heeft dan ook geen bindingen met zijn land van herkomst, noch heeft hij er een netwerk.

Dat een terugwijzing van verzoeker naar Bulgarije dan ook disproportioneel is, gelet op het feit dat verzoeker reeds sinds zijn 13 jaar in België verblijft.

7.

Dat besluitend kan gesteld worden dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 43 §2 Vw., van artikel 28 Burgerschapsrichtlijn en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.1.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Haar derde middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

"1.

Artikel 74/13 Vw. stelt het volgende : "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoeker betekende beslissingen op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker in België en met het hoger belang van zijn minderjarig kind.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd evenmin verzoeker gehoord aangaande zijn gezins- en familieleven en zijn minderjarig kind in België.

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als het Unierecht wordt toegepast.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

De vragenlijst die verzoeker op 12 januari 2018 invulde, kan bezwaarlijk aanzien worden als het 'horen' van verzoeker. Temeer daar deze vragenlijst vrij beperkt is (slechts anderhalve pagina lang) en het niet steeds duidelijk is wat met bepaalde vragen bedoeld wordt en hoe gedetailleerd hierop dient geantwoord te worden.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het hoorrecht.

2.

In casu werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor een periode van 15 jaar betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende gehoord te worden.

De artikelen 7 en 74/14 Vw., waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund, is immers een gedeeltelijke omzetting van het artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008.

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Terugkeerrichtlijn toepast, zoals hier dus het geval is, moet hij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker, zijn partner en zijn minderjarig Belgisch kind is.

Het horen van verzoeker zou in casu uitermate belangrijk geweest gezien hij als zodanig zou hebben kunnen aantonen dat hij wel degelijk nog regelmatig contact onderhoud met zijn Belgische dochter.

Thans werpt de bestreden beslissing op dat verzoekers dochter nooit in de gevangenis op bezoek zou komen en verzoeker geen enkel bewijsstuk zou voorgelegd hebben hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn dochter, noch zou worden aangetoond of hij een sterke band zou hebben met zijn dochter.

Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, had hij hieromtrent duidelijkheid kunnen verschaffen, wat van belang was bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de verzoeker betekende beslissingen blijkt immers dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het belang van verzoeker en zijn minderjarige dochter.

Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 Vw., en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

3.

Dat in casu de bestreden beslissing en meer bepaald het inreisverbod stelt dat een inreisverbod van 15 jaar "proportioneel is".

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat het inreisverbod verwijst naar de veroordelingen van verzoeker in het verleden en stelt dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde.

Dat evenwel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)¹⁵ reeds, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, heeft geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 14 juni 2016.

Verzoeker stelt in casu vast dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt of verweerder op basis van de vaststelling van de wetsovertredingen heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate er ook sprake is van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde ».

In casu blijkt niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

Verzoeker woont immers in België samen met zijn echtgenote en hun minderjarig kinderen, redenen waarom het voor hem niet evident is om België te verlaten.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.

Een eenvoudige verwijzing naar de schending van de openbare orde, zonder enige concrete beoordeling of afweging, kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden (cf. supra).

Bovendien wordt een inreisverbod voor een termijn van 15 jaar opgelegd, zonder dat nader gespecificeerd wordt waarom een termijn van exact 15 jaar dient te worden opgelegd.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 15 jaar.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is. Een eenvoudige verwijzing naar de schending van de openbare orde, zonder enige concrete beoordeling of afweging of verzoeker actueel nog steeds een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden.

Dat de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd te worden.”

3.1.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij zet haar vierde middel uiteen als volgt:

“1.

Dat de minderjarige dochter van verzoeker Belg is, in België geboren en getogen is en ook sinds haar geboorte in België verblijft.

Een verhuis naar Bulgarije is voor het kind – dat bij haar Belgische moeder inwoont – dan ook uitgesloten, zodat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije van zijn minderjarig Belgisch kind zal gescheiden worden en dit voor een termijn van maar liefst 15 jaar!

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker heeft een relatie gehad met een Belgische dame, waaruit zijn dochter I. is geboren. Aanvankelijk vormde verzoeker een gezin met zijn voormalige partner en hun dochter, doch uiteindelijk is een einde gekomen aan de relatie, waardoor verzoeker de gezinswoning verlaten heeft.

Verzoeker onderhield nadien wel nog contact met zijn dochter en zag het kind regelmatig tot wanneer hij in de gevangenis werd opgesloten, eerst in Bulgarije, dan in België.

Omdat de gevangenis geen wereld is voor een kind en verzoeker en zijn ex-partner niet willen dat I. verzoeker in de gevangenis opzoekt, heeft verzoeker tijdelijk geen persoonlijk contact met zijn dochter. Evenwel onderhoudt verzoeker op andere manieren het contact met zijn dochter.

Verzoeker heeft dan ook een – zij onconventioneel – gezinsleven met zijn Belgische minderjarige dochter.

3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003,

Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn kinderen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

3.2. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden de middelen gezamenlijk behandeld.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zowel het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als het bestreden inreisverbod de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name de artikelen 43, §1, 2° en 44ter van de Vreemdelingenwet. Ook in de motivering van het bestreden inreisverbod wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten beide beslissingen een motivering in feite, zoals blijkt uit de onder punt 1.2. en punt 1.3. weergegeven motieven van de bestreden beslissingen.

De motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen, die aan de basis liggen van deze beslissingen, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden bevel ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 43, §1, 2° en 44ter van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

3.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, noch het bestreden inreisverbod zijn gegrond op voormelde bepaling. Deze bepaling heeft immers betrekking op het beëindigen van het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en heeft dus geen uitstaans met de situatie van de verzoekende partij die geen verblijfsrecht heeft in België, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

3.6. Er wordt benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006- 2007, doc. nr. 51-2845/001, 40). Artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient dan ook richtlijnconform te worden uitgelegd. De Raad benadrukt dat lidstaten er immers toe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28).

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”

Artikel 43, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op situaties van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Hierbij moet, overeenkomstig de vereiste richtlijnconforme interpretatie van een wettekst, worden nagegaan of het gedrag van de betrokken vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De maatregelen genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in het *in casu* toegepaste artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wordt ook in artikel 45, §2, van de Vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de burger van de Unie. Het gedrag van de burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2, van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar de mogelijkheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris/minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Artikel 45, §2, van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”.

Artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

3.7. De verzoekende partij aldus kan gevolgd worden waar zij stelt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, dat het gedrag van de betrokkene een bedreiging moet vormen, dat een beperking van het vrij verkeer van personen enkel gewettigd kan worden op basis van openbare orde indien er een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging bestaat die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, dat het louter overtreden van een wettelijke bepaling niet volstaat om een beperking op grond van de openbare orde of veiligheid te justifiëren, dat het gedrag van de betrokkene, naast een werkelijk en voldoende ernstige, ook een actuele bedreiging moet vormen, dat *in casu* de bedreiging van de openbare orde en veiligheid dus dient te bestaan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en dat de nationale autoriteiten de situatie moeten beoordelen van uit het oogpunt van de openbare orde en de openbare veiligheid.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar haar huidig persoonlijk gedrag en het feit of zij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid, dat een loutere verwijzing naar veroordelingen, zonder bijkomend onderzoek, op zich geen indicatie is voor een reële kans dat zij in de toekomst een gevaar zou vormen voor de openbare orde, dat geenszins uit de bestreden beslissingen op afdoende wijze blijkt of haar huidige persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zij stelt dat in de bestreden beslissingen verwezen wordt naar haar strafrechtelijke veroordelingen, waarvan de laatste dateert van 15 juni 2015, voor feiten die zich voorheen afspeelden, zonder ook maar op enige wijze de *“actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging”* te onderzoeken en te motiveren.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de stelling van de verzoekende partij dat in de in de bestreden beslissing verwezen wordt naar haar strafrechtelijke veroordelingen, waarvan de laatste dateert van 15 juni 2015, feitelijke grondslag mist, nu uit de motieven van de bestreden beslissing(en) blijkt dat de laatst vermelde veroordeling deze betreft van 7 oktober 2016 door het Hof van Beroep te Gent en dit tot een definitief geworden gevangenisstraf van 50 maanden omwille van het zich schuldig maken aan inbreuk op informaticasysteem, door twee of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, poging tot wanbedrijf, met gebruik of vertoon van wapens.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omwille van redenen van openbare orde. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Voormeld oordeel staat de verwerende partij met de motieven dat (i) de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan:

- *“diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door 2 of meer personen, met behulp van voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, feiten waarvoor hij op 08.01.2001 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 26 maanden met 5 jaar uitstel voor 1 jaar.”*
- *“diefstal, feit waarvoor hij op 11.06.2001 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden.”*
- *“besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, onopzettelijke slagen en verwondingen, feiten waarvoor hij op 13.12.2001 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden en werd vervallen verklaard van het recht tot sturen voor een periode van 1 jaar.”*
- *“inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 23.02.2007 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel voor 3 jaar.”*
- *“informaticabedrog, poging tot informaticabedrog, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.”*
- *“verboden wapendracht, aanmatiging van naam, feiten waarvoor hij op 17.04.2015 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een werkstraf van 60 uren (of bij niet-naleving een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden).”*
- *“verkeersinbreuk, inbreuk betreffende de inschrijving van voertuigen, geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, het besturen van een voertuig/een bestuurder met het oog op scholing begeleid spijs een vervallenverklaring van het recht tot sturen, feiten waarvoor hij op 25.06.2015 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een*

geldboete van 30 EUR (x6 = 180 EUR of vervangend rijverbod gedurende 8 dagen), alsook een geldboete van 200 EUR (x6 = 1200 EUR of vervangende gevangenisstraf van 45 dagen) en het verlies van het recht tot sturen gedurende 2 jaar en 6 maanden, alsook een geldboete van 500 EUR (x6 = 3000 EUR of vervangend rijverbod gedurende 30 dagen) en het verlies van recht tot sturen gedurende 5 jaren.”

- *“aan informaticabedrog, valsheid in geschriften en gebruik particulieren, valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 02.03.2016 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf 2 jaar met onmiddellijke aanhouding.”*
- *“informaticabedrog, misbruik van vertrouwen/verduistering, feiten waarvoor hij op 02.03.2016 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met onmiddellijke aanhouding.”*
- *“informaticabedrog, misbruik van vertrouwen/verduistering, feiten waarvoor hij op 12.05.2016 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden.”*
- *“aan inbreuk op informaticasysteem, door twee of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, poging tot wanbedrijf, met gebruik of vertoon van wapens, feiten waarvoor hij op 07.10.2016 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 50 maanden.”*

(ii) de verzoekende partij haar gebrek aan respect voor de wet verder onderstreept door het feit dat zij niet minder dan 29 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen heeft, de feiten ernstig zijn omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat de verzoekende partij zich boven de wet verheven voelt, dat zij totaal niet stil staat bij de mogelijke gevolgen van haar handelen, dat zij meermaals het recht tot sturen verloor maar dit haar niet weerhield toch met de wagen te rijden terwijl haar rijbewijs ingetrokken was en dat dan nog vaak zonder geldige verzekering en/of inschrijving van het voertuig, (iii) de verzoekende partij een leven lijkt te leiden waarbij zij op geen enkele wijze rekening houdt met derden, (iv) zij duidelijk geen lessen trekt uit de veroordelingen en de ernst van haar daden niet blijkt in te zien, noch schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Op grond van voormelde vaststellingen en gelet op de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten en hun herhalend karakter, concludeert de verwerende partij dat de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers, evenals voor de handhaving van de openbare orde, dat met andere woorden het gedrag van de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving betekent.

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij niet ernstig stellen dat enkel verwezen wordt naar haar strafrechtelijke veroordelingen. Immers wordt het oordeel dat de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving betekent, niet enkel gebaseerd op de strafrechtelijke veroordelingen op zich, doch ook gegrond op de ernst van de feiten, op de strafmaat, de aard van de feiten, het gebrek aan respect voor de wet zoals blijkt uit veelvuldige veroordelingen in verkeerszaken, het gedrag van de verzoekende partij waarbij zij zich boven de wet verheven voelt, zij totaal niet stil staat bij de mogelijke gevolgen van haar handelen en zij een leven lijkt te leiden waarbij zij op geen enkel wijze rekening houdt met derden, het feit dat de verzoekende partij geen lessen trekt uit eerdere veroordelingen, het feit dat zij de ernst van haar daden niet blijkt in te zien, noch schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is en op het herhalend karakter van de feiten. Uit voormelde motieven blijkt ook dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar het feit of zij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid. Het actueel karakter van de bedreiging wordt niet enkel gestaafd door een loutere verwijzing naar de veroordelingen, zoals hiervoor reeds aangegeven. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om uit het feit dat eerdere veroordelingen de verzoekende partij niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen (herhalend karakter), het gedrag van de verzoekende partij waarbij zij zich boven de wet verheven voelt, zij totaal niet stil staat bij de mogelijke gevolgen van haar handelen en zij een leven lijkt te leiden waarbij zij op geen enkel wijze rekening houdt met derden en het feit dat zij de ernst van haar daden niet blijkt in te zien, noch schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, af te leiden dat de verzoekende partij een actuele bedreiging vormt voor de rust van de burgers en de handhaving van de openbare orde.

De verzoekende partij toont voorts niet aan met welk ‘huidig persoonlijk gedrag’, dat kon aantonen dat zij heden niet langer een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. In zoverre de verzoekende partij wenst te wijzen op het ontbreken van recente veroordelingen en het recent plegen van strafbare feiten, wijst de Raad erop

dat de verzoekende partij op 23 oktober 2015 werd uitgeleverd uit Bulgarije en vanaf 23 oktober 2015 tot op het ogenblik van de bestreden beslissingen in de gevangenis verbleef, waardoor zij zich in de onmogelijkheid bevond om nieuwe strafbare feiten te plegen in België. Het (lange) tijdsverloop sinds het plegen van de misdrijven wijst *in casu* aldus niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, op een persoonlijk gedrag van de verzoekende partij dat niet langer, niettegenstaande haar persoonlijk en herhaaldelijk gedrag met betrekking tot ernstige feiten, een gevaar vormt voor de openbare orde.

3.8. Voorts meent de verzoekende partij dat er tevens een schending voorligt van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet daar de eerste bestreden beslissing stelt dat er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan, aangezien het bevel wordt afgeleverd met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming, dat er *in casu* dan ook geenszins werd aangetoond dat er sprake is van een dringend geval of noodzakelijkheid en dienaangaande geen grondige motivering werd gegeven, zoals vereist door artikel 44ter van de Vreemdelingenwet, dat er dan ook sprake is van een schending van voormelde bepaling en de motiveringsplicht.

Met voormelde kritiek gaat de verzoekende partij voorbij aan de uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende artikel 44ter van de Vreemdelingenwet. Immers wordt naast het motief dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven *“met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan”* – – eveneens gemotiveerd wat volgt:

“(…)artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. S., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door 2 of meer personen, met behulp van voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, feiten waarvoor hij op 08.01.2001 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 26 maanden met 5 jaar uitstel voor 1 jaar. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 11.06.2001 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, onopzettelijke slagen en verwondingen, feiten waarvoor hij op 13.12.2001 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden en werd vervallen verklaard van het recht tot sturen voor een periode van 1 jaar. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 23.02.2007 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel voor 3 jaar. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan informaticabedrog, poging tot informaticabedrog, feiten waarvoor hij op 07.04.2014 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verboden wapendracht, aanmatiging van naam, feiten waarvoor hij op 17.04.2015 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een werkstraf van 60 uren (of bij niet-naleving een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden). Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verkeersinbreuk, inbreuk betreffende de inschrijving van voertuigen, geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, het besturen van een voertuig/een bestuurder met het oog op scholing begeleid spijs een vervallenverklaring van het recht tot sturen, feiten waarvoor hij op 25.06.2015 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een geldboete van 30 EUR (x6 = 180 EUR of vervangend rijverbod gedurende 8 dagen), alsook een geldboete van 200 EUR (x6 = 1200 EUR of vervangende gevangenisstraf van 45 dagen) en het verlies van het recht tot sturen gedurende 2 jaar en 6 maanden, alsook een geldboete van 500 EUR (x6 = 3000 EUR of vervangend rijverbod gedurende 30 dagen) en het verlies van recht tot sturen gedurende 5 jaren. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan informaticabedrog, valsheid in geschriften en gebruik particulieren, valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 02.03.2016 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf 2 jaar met onmiddellijke aanhouding. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan informaticabedrog, misbruik van vertrouwen/verduistering, feiten waarvoor hij op 02.03.2016 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met onmiddellijke aanhouding. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan informaticabedrog, misbruik van vertrouwen/verduistering, feiten waarvoor hij op 12.05.2016 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op informaticasysteem, door twee of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, poging tot wanbedrijf, met gebruik of vertoon van wapens, feiten waarvoor hij op 07.10.2016

werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 50 maanden. Betrokkene zijn gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat hij niet minder dan 29 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen heeft (op 20.11.1998, 24.11.1998, 31.05.2000 (2), 15.06.2000, 18.10.2000, 17.01.2001, 22.02.2002, 07.02.2008, 09.06.2008, 27.08.2008, 27.01.2009, 05.03.2009, 08.04.2009, 22.04.2009, 08.05.2009, 05.06.2009, 07.01.2010, 17.02.2010, 17.12.2010, 11.02.2011, 28.02.2011, 29.03.2011, 03.06.2011, 29.08.2012, 12.10.2012, 28.03.2014, 30.05.2014, 15.06.2015). Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat betrokkene zich boven de wet verheven voelt. Hij staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van zijn handelen, hij verloor meermaals het recht tot sturen, maar dat hield hem niet tegen toch met de wagen te rijden terwijl zijn rijbewijs ingetrokken was en dat dan vaak nog zonder geldige verzekering en/of inschrijving van het voertuig. Hij lijkt een leven te leiden waarbij hij op geen enkele wijze rekening houdt met derden. Betrokkene trekt duidelijk geen lessen uit deze veroordelingen en blijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 15.03.2012. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.

Betrokkene werd op 23.10.2015 uitgeleverd uit Bulgarije. Hij heeft geen aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten."

Uit voormelde motieven blijkt wel degelijk waarom de verwerende partij van mening is dat er sprake is van een dringend geval of noodzakelijkheid. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze besloten heeft dat, gezien de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde – gelet op de ernst van de feiten, op het feit dat eerdere veroordelingen de verzoekende partij niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, op het gedrag van de verzoekende partij waarbij zij zich boven de wet verheven voelt, zij totaal niet stil staat bij de mogelijke gevolgen van haar handelen en zij een leven lijkt te leiden waarbij zij op geen enkele wijze rekening houdt met derden, alsook het feit dat zij de ernst van haar daden niet blijkt in te zien, noch schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is – aan de verzoekende partij conform artikel 44ter van de Vreemdelingenwet geen termijn wordt toegekend om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij niet naar behoren heeft aangetoond dat er *in casu* sprake is van een dringend geval.

3.9. Voorts meent de verzoekende partij dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel, meer bepaald bij het in overweging nemen van de elementen opgesomd in artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet, op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

3.9.1. Zij stelt dat de duur van het verblijf in het gastland een eerste element is dat de mate van integratie uitdrukt, dat verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied hebben verbleven slecht in uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen, dat de Europese wetgever deze incentive expliciet in de Burgerschapsrichtlijn vertaald heeft door de incorporatie van artikel 28(2) en artikel 28(3), dat dit artikel een hogere bescherming biedt tegen vrijheidsbeperkende maatregelen aan personen die meer dan vijf jaar, of meer dan tien jaar in het gastland verbleven, dat voor de personen met een duurzaam verblijfsrecht, de lidstaat het bewijs moet kunnen leveren van ernstige redenen van openbare veiligheid, dat voor de personen met een permanent verblijfsrecht, er dwingende redenen van openbare veiligheid moeten voorhanden zijn. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat er *in casu* ernstige redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn, dat de laatste strafbare gedragingen dateren van 2015 en zij sindsdien geen criminele

feiten meer heeft gepleegd. Zij wijst erop dat zij sinds 1995 in België verblijft en zij op dat ogenblik 13 jaar oud was, dat door een dergelijk lang verblijf, in combinatie met het feit dat zij alhier jarenlang school heeft gelopen en een diploma heeft gehaald, een Belgische vriendin had en met haar een dochter heeft, zij uiteraard volledig is geïntegreerd in de samenleving, dat gelet op het feit dat zij hier maar liefst 23 jaar verblijft de bestreden beslissing disproportioneel is.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij eveneens de sociale en culturele integratie in overweging diende te nemen, dat volgens het EHRM een onderscheid moet gemaakt worden tussen goed geïntegreerde migranten en andere migranten door meer gewicht toe te kennen aan de persoonlijke en sociale integratie van de vreemdeling, wanneer wordt nagegaan of een uitwijzing al dan niet proportioneel is, dat in die zin in de zaak *Maslov t. Oostenrijk* het EHRM stelde dat de betrokkene zijn voornaamste sociale, culturele en familiale banden in Oostenrijk had waardoor de uitwijzing disproportioneel werd beschouwd, dat artikel 8 van het EVRM immers niet enkel het gezinsleven maar ook het privéleven beschermt, dat aangezien zij sedert 1995 in België verblijft, alhier jarenlang school heeft gelopen en een diploma heeft gehaald, een relatie heeft gehad met een Belgische dame, een Belgisch kind heeft en perfect Nederlands spreekt, het geen betoog behoeft dat zij sociaal en cultureel geïntegreerd is in België, dat het feit dat zij veroordeeld werd voor criminele feiten hieraan niets afdoet, dat ook autochtone Belgen misdrijven plegen, wat geen afbreuk doet aan hun sociaal en cultureel geworteld zijn, dat de verwijzing naar haar criminele verleden geen afdoende motivering inhoudt waarom met de sociale en culturele integratie geen rekening dient gehouden te worden, dat artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn, evenals de motiveringsplicht geschonden zijn.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de incorporatie van artikel 28(2) en artikel 28(3) in de Burgerschapsrichtlijn, dat dit artikel een hogere bescherming biedt tegen vrijheidsbeperkende maatregelen aan personen die meer dan vijf jaar, of meer dan tien jaar in het gastland verbleven, dat voor de personen met een duurzaam verblijfsrecht, de lidstaat het bewijs moet kunnen leveren van ernstige redenen van openbare veiligheid, dat voor de personen met een permanent verblijfsrecht, er dwingende redenen van openbare veiligheid moeten voorhanden zijn.

Artikel 28 (2) en (3) van de Burgerschapsrichtlijn luiden als volgt:

“2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VNVerdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

De verzoekende partij toont geenszins aan, en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet, dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing minderjarig was of kon bogen op een verblijf in de laatste tien jaar in België of op een duurzaam of een permanent verblijfsrecht. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat de verzoekende partij op 15 maart 2012 werd afgevoerd van ambtswege, dat overeenkomstig artikel 39, §7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld wordt het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel, dat uit het administratief dossier niet kan blijken dat de verzoekende partij in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Voorts kan in de bestreden beslissing gelezen worden dat overeenkomstig artikel 42^{quinqies}, §7, van de Vreemdelingenwet het duurzaam verblijfsrecht wordt verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk, dat bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, daarom moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij het duurzaam verblijfsrecht verloren heeft. Tenslotte wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat de verzoekende partij op 23 oktober 2015 werd uitgeleverd uit Bulgarije en dat zij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. De verzoekende partij betwist deze motieven niet. De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 26

februari 2013 gevraagd heeft om, na de ambtshalve schrapping uit het vreemdelingenregister op 15 maart 2012, terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na onderzoek van het dossier besluit de gemachtigde op 11 april 2013 dat geen gunstig gevolg kan gegeven worden aan de aanvraag, dat de verzoekende partij haar aanwezigheid in de periode van 2 juli 2010 tot 26 februari 2013 onvoldoende bewezen heeft, dat de herinschrijving niet kan worden toegestaan en dat overeenkomstig artikel 42^{quinq}uies, §7, van de Vreemdelingenwet het duurzaam verblijfsrecht wordt verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk zodat bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.

De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig betogen dat de verwerende partij het bewijs diende te leveren van ernstige redenen van openbare veiligheid of dwingende redenen van openbare veiligheid.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat niet wordt aangetoond dat zij kan geacht worden de openbare orde te schaden of dat haar gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat de laatste strafbare gedragingen dateren van 2015 en zij sindsdien geen criminele feiten meer heeft gepleegd, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt uiteengezet onder punt 3.7.

Overeenkomstig artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 28 (1) van de Burgerschapsrichtlijn is de verwerende partij gehouden om, wanneer zij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert omwille van redenen van openbare orde, rekening te houden met onder meer de duur van het verblijf van de verzoekende partij en de sociale en culturele integratie in het gastland.

Hieromtrent motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing wat volgt:

“Betrokkene heeft op 12.01.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 1995 in België verblijft; dat zijn E + kaart is vervallen sinds +/- 2014; (...); dat hij een dochter heeft van 11 jaar oud en dat ze bij haar moeder te Lokeren woont; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat (...) hij niet wil weggerukt worden van zijn Belgische dochter; dat hij in België tot zijn 18 jaar naar school is gegaan en dat hij in het bezit is van een diploma "schilder-decoratie", "VCA" en "EHBO". Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. (...) Betrokkene verklaarde dat dat hij een dochter heeft van 11 jaar oud en dat ze bij haar moeder te Lokeren woont. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn dochter S.I. (...) (geboren te Gent op 07.05.2007, Belg) heet. Zij komt niet op bezoek in de gevangenis. Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont hoe hij invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met zijn dochter, noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn dochter. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van zijn dochter, of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding. Verder blijkt dat betrokkene slechts van 07.05.2007 tot 12.11.2007 op hetzelfde adres van zijn dochter heeft gewoond. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarig) kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Betrokkene verklaarde dat hij in België tot zijn 18 jaar naar school is gegaan en dat hij in het bezit is van een diploma "schilder-decoratie", "VCA" en "EHBO". De omstandigheid dat hij al op jeugdige leeftijd in België is aangekomen, waardoor hij een band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan wel worden verondersteld dat hij andere banden dan zijn nationaliteit heeft met zijn land van oorsprong. Hij heeft er schoolgelopen en spreekt de taal. De vaardigheden die hij tijdens zijn opleidingen in België heeft opgepikt, zullen hem wellicht ook in Bulgarije van pas kunnen komen. Betrokkene heeft bovendien inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.(...)”

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met onder meer de duur van het verblijf van de verzoekende partij en de sociale en culturele integratie in het gastland.

De verzoekende partij betoogt dat de duur van haar verblijf in België een mate van integratie uitdrukt, dat zij sinds 1995 in België verblijft en zij op dat ogenblik 13 jaar oud was, dat door een dergelijk lang verblijf, in combinatie met het feit dat zij alhier jarenlang school heeft gelopen en een diploma heeft gehaald, een Belgische vriendin had en met haar een dochter heeft, zij uiteraard volledig is geïntegreerd in de samenleving, dat gelet op het feit dat zij hier maar liefst 23 jaar verblijft de bestreden beslissing disproportioneel is. Eveneens stelt zij dat bij goed geïntegreerde migranten meer gewicht moet toegekend worden aan de persoonlijke en sociale integratie van de vreemdeling, wanneer wordt nagegaan of een uitwijzing al dan niet proportioneel is, dat artikel 8 van het EVRM immers niet enkel het gezinsleven maar ook het privéleven beschermt, dat aangezien zij sedert 1995 in België verblijft, alhier jarenlang school heeft gelopen en een diploma heeft gehaald, een relatie heeft gehad met een Belgische dame, een Belgisch kind heeft en perfect Nederlands spreekt, het geen betoog behoeft dat zij sociaal en cultureel geïntegreerd is in België, dat het feit dat zij veroordeeld werd voor criminele feiten hieraan niets afdoet, dat ook autochtone Belgen misdrijven plegen, wat geen afbreuk doet aan hun sociaal en cultureel geworteld zijn, dat de verwijzing naar haar criminele verleden geen afdoende motivering inhoudt waarom met de sociale en culturele integratie geen rekening dient gehouden te worden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat zij maar liefst 23 jaar in België verblijft. Hoewel niet wordt betwist dat de verzoekende partij in 1995 naar België kwam, wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de verzoekende partij van ambtswege werd afgevoerd sinds 15 maart 2012, waardoor zij verondersteld wordt het land te hebben verlaten behoudens het bewijs van het tegendeel, waarbij erop wordt gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zij aanwezig was in het Rijk in de betwiste periode. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd, noch ontkracht. Eveneens wordt erop gewezen dat de verzoekende partij op 23 oktober 2015 werd uitgeleverd uit Bulgarije, waardoor zij zeker voorafgaand voormelde datum zich niet op het Belgische grondgebied bevond.

Voorts wijst de Raad erop dat in de motieven van de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat de duur van het verblijf een zekere 'mate van integratie' uitdrukt, noch dat de verzoekende partij op jeugdige leeftijd naar België kwam, een band opbouwde met België en een langdurig verblijf kende. In de bestreden beslissing wordt voorts erkend dat de verzoekende partij hier een schoolopleiding heeft genoten, een diploma heeft gehaald en een dochter heeft. Door het enkel opnieuw wijzen op deze elementen, zonder de concrete motieven hieromtrent in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de afweging in de bestreden beslissing die deze elementen aldus in ogenschouw neemt, zoals vereist door artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet – doch oordeelt dat deze banden met België niet van uitzonderlijke aard zijn en niet opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde – foutief, kennelijk onredelijk of disproportioneel is. De verzoekende partij meent dat de door haar opgesomde elementen aantonen dat zij wel degelijk volledig geïntegreerd is, doch toont met het louter herhalen van deze elementen niet aan dat er wel degelijk sprake is van banden met België van een uitzonderlijke aard die opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Tenslotte wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat het plegen van criminele feiten, zij het door vreemdelingen, zij het door autochtone Belgen, geen afbreuk doet aan een sociale integratie in de samenleving. Bovendien heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot het verwijzen naar het criminele verleden bij het in rekening nemen van de sociale en culturele integratie van de verzoekende partij, doch eveneens geoordeeld dat niet blijkt dat er sprake is van banden met België van een uitzonderlijke aard die opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

De verzoekende partij kan gevolgd worden in zoverre zij meent dat artikel 8 van het EVRM eveneens het privéleven beschermt en dat *in casu* een zeker gewicht moet toegekend worden aan haar integratie gelet op haar langdurig verblijf in België. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat de verzoekende partij zich kan beroepen op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Echter, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

De eerste bestreden beslissing werd genomen krachtens de artikelen 7, eerste lid, 3° en artikel 43, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis. Aan de legaliteitsvereiste is derhalve voldaan. De Raad stelt voorts vast dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde. De inmenging in het privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens dient te worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. 'Boultif criteria' (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif v. Zwitserland*, par. 48.; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner v. Nederland*, par. 58; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 68, EHRM 10 april 2012, nr. 606286/09, *Balogun v. Verenigd Koninkrijk*).

De verzoekende partij is een volwassen migrant die op jeugdige leeftijd vanuit Bulgarije naar België is gekomen en vervolgens haar leven, behoudens enige tijd in Bulgarije, in België doorbracht. Het Hof erkent dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, §§ 73- 74).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de omstandigheid dat de verzoekende partij op jeugdige leeftijd in België is aangekomen en de banden met België wel degelijk in rekening neemt in het kader van de belangafweging doch oordeelt dat het inherent is aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding wordt genoten en dat er ook sociale en culturele banden zijn, doch dat er geen sprake is van banden met België van een uitzonderlijke aard die opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Met haar betoog, waarbij zij enkel de elementen herhaalt die zij reeds ter kennis had gebracht van de verwerende partij, toont zij geenszins aan dat de banden die zij heeft met België, in tegenstelling tot het oordeel van de verwerende partij dat blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, wel degelijk van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat zij vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Zij toont niet aan op welke wijze het langdurig verblijf in België waar zij jaren geleden school heeft gelopen, alsook het hebben van een diploma, het hebben gehad van een relatie waaruit een Belgisch kind is geboren – waarbij de verwerende partij wijst op het feit dat de verzoekende partij geen bewijs voorlegt van hoe zij invulling geeft aan het gezinsleven met haar dochter, noch dat zij met haar een sterke band heeft, noch dat zij bijdraagt aan het onderhoud van haar dochter of deelt in de beslissing over haar opvoeding – en het perfect Nederlands spreken, wel degelijk getuigen van een actuele uitzonderlijke banden met België waardoor de gemaakte belangenafweging – waarbij deze elementen alsook de elementen betreffende de bindingen die zij heeft met het land van herkomst (zie bespreking onder punt 3.9.4.) worden afgewogen tegen de elementen

van openbare orde waar gewezen wordt op de ernst van de feiten en het actueel karakter van de bedreiging die de verzoekende partij vormt voor de openbare orde – *in casu* disproportioneel is.

De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

3.9.2. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand stelt de verzoekende partij dat zij had opgemerkt dat zijzelf geen klachten heeft, doch dat haar moeder een hersenbloeding gehad heeft en zij bijstand nodig heeft van derden, dat zij haar moeder wenst te verzorgen na haar vrijlating, dat een terugkeer naar Bulgarije en een inreisverbod van 15 jaar ertoe zou leiden dat zij in de eerste 15 jaar in de onmogelijkheid verkeert naar België terug te reizen en zij haar moeder gewoonweg niet meer kan zien, dat immers, zoals blijkt uit het medisch attest van 21 oktober 2016 van dr. P., dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift, blijkt dat haar moeder omwille van medische redenen geen lange afstanden kan afleggen, dat aangezien haar moeder niet naar Bulgarije kan reizen, het bevel en het inreisverbod tot gevolg zal hebben dat zij haar moeder gedurende 15 jaar niet meer kan zien en haar al evenmin kan verzorgen of anderszids bijstaan.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet geenszins blijkt dat de verwerende partij gehouden is om rekening te houden met de gezondheidstoestand van familieleden of derden.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat met de gezondheidstoestand van haar moeder rekening diende te worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing in het kader van het in overweging nemen van het gezinsleven overeenkomstig artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verwerende partij de verklaring van de verzoekende partij, dat haar moeder hulpbehoevend is, in overweging nam en motiveerde wat volgt:

“Betrokkene heeft op 12.01.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde (...) dat hij niet aan een ziekte lijdt maar dat zijn moeder hulpbehoevend is; (...) Betrokkene verklaarde dat zijn moeder hulpbehoevend is en dat hij voor haar moet zorgen. Dit element kan niet worden aanzien als een bijkomend element van afhankelijkheid gelet op het feit dat hij geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn moeder mantelzorg zou nodig hebben. Gezien hij intussen al 3 jaar in de gevangenis verblijft, kan worden vastgesteld dat hij momenteel ook niet voor zijn moeder kan zorgen. Zelfs indien zijn zus of een ander familielid de zorg van zijn moeder niet op zich kan nemen, kan zijn moeder ook beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder.”

Met haar betoog weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. De verzoekende partij betwist het oordeel van de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij *“geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn moeder mantelzorg zou nodig hebben”*, niet. In zoverre de verzoekende partij bij het verzoekschrift een stavingstuk voegt betreffende de medische toestand van haar moeder kan de Raad enkel vaststellen dat dit stuk niet voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts stelt de Raad vast dat uit de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde medische attesten op naam van haar moeder geenszins blijkt dat haar moeder nood heeft aan mantelzorg. Bovendien motiveert de verwerende partij verder betreffende de hypothese dat zou kunnen vastgesteld worden dat haar moeder mantelzorg nodig heeft, dat de verzoekende partij momenteel niet voor haar moeder kan zorgen, dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid bewezen worden, wat *in casu* niet blijkt uit het administratief dossier. Met het louter uiten van de wens om haar moeder te verzorgen na haar vrijlating, toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn of dat zij wel degelijk kan bogen op een beschermingswaardig gezinsleven met haar moeder. Gelet op het feit dat geen beschermingswaardig gezinsleven met haar moeder werd aannemelijk gemaakt, en de verzoekende partij er niet in slaagt deze vaststelling te weerleggen of te ontcrachten, is er geen sprake van een inmenging in een beschermingswaardig gezinsleven door de bestreden beslissingen. Ten overvloede wijst de Raad er

nog op dat uit het door de verzoekende partij voorgelegde medische attest betreffende de gezondheidstoestand van haar moeder blijkt dat door de arts op 21 oktober 2016 geoordeeld wordt dat de moeder van de verzoekende partij omwille van medische redenen geen lange afstanden kan afleggen, doch blijkt hieruit niet dat de arts oordeelde dat deze beperking van mobiliteit blijvend is.

3.9.3. Een volgend element dat volgens de verzoekende partij in rekening moet worden gebracht is haar gezinssituatie. Zij stelt dat het oogmerk van deze verplichting is om te voorkomen dat maatregelen disproportionele gevolgen hebben voor het gezinsleven van de uit te wijzen burger. Zij wijst erop dat het Hof van Justitie bevestigde dat *“het uitsluiten van een persoon uit het land waar zijn naaste verwanten leven, een inmenging kan vormen in het recht van eerbiediging van het gezinsleven”*, dat het Hof daarenboven stelt dat dit recht beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM en tevens behoort tot de grondrechten die volgens vaste rechtspraak in de Europese rechtsorde worden beschermd. Zij wijst erop dat haar dochter 11 jaar is en op 7 mei 2007 werd geboren uit haar relatie met een Belgische vrouw, dat zij ervoor gekozen hebben om hun dochter niet bij haar in de gevangenis op bezoek te laten komen, doch dat zij op andere wijzen contact onderhoudt met haar dochter, dat ook haar huidige partner, een E+kaart heeft en permanent in België verblijft, dat zij in België haar leven heeft opgebouwd en hier al haar socio-economische belangen heeft, zodat een terugkeer naar Turkije (lees: Bulgarije) voor haar absoluut geen optie is. Zij wijst erop dat daarnaast ook haar volledige familie in België verblijft en zij nauwelijks of geen banden meer heeft met het land van herkomst, dat de bestreden beslissing dan ook voor gevolg heeft dat zij van haar Belgische dochter, partner en familie zal gescheiden worden, wat een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Betreffende de schending van voormelde bepaling betoogt de verzoekende partij in het vierde middel, dat haar minderjarige dochter Belg is, dat zij hier geboren is, dat een verhuis naar Bulgarije voor het kind, dat bij haar Belgische moeder woont, uitgesloten is, zodat zij bij een terugkeer van haar kind zal gescheiden worden en dit voor een termijn van maar liefst 15 jaar. Na een theoretisch betoog betreffende artikel 8 van het EVRM, stelt de verzoekende partij dat zij een relatie heeft gehad met een Belgische dame waaruit haar dochter is geboren, dat zij aanvankelijk een gezin vormde met haar voormalige partner en hun dochter, doch dat er uiteindelijk een einde is gekomen aan de relatie, waardoor zij de gezinswoning heeft verlaten, dat zij nadien wel nog contact onderhield met haar dochter en het kind regelmatig zag tot wanneer zij in de gevangenis opgesloten werd, eerst in Bulgarije en dan in België, dat omdat de gevangenis geen wereld is voor een kind en zij en haar ex-partner niet willen dat hun dochter haar in de gevangenis bezoekt, zij tijdelijk geen persoonlijk contact meer heeft met haar dochter, dat zij evenwel op andere manieren contact onderhoudt met haar dochter, dat zij dan ook een, zij het onconventioneel, gezinsleven heeft met haar dochter. Na een theoretisch betoog betreffende de vraag of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven, betoogt de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door de verwerende partij in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat de bestreden beslissing dan ook disproportioneel is, dat bovendien de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets inhoudt in het licht van artikel 8 van het EVRM, laat staan dat de motivering toelaat vast te stellen of aan deze werd voldaan, zodat er sprake is van een schending van voormelde bepaling. Ten slotte meent de verzoekende partij dat niet werd aangetoond dat de noodzaak van een inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. Na opnieuw een theoretisch betoog, meent de verzoekende partij dat noch de bestreden beslissing, noch het administratief dossier er blijk van geven dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met haar gezinsleven waarvan de verwerende partij kennis had, dat aldus niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een belangenafweging, *in casu* de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad zelf niet kan overgaan. De verzoekende partij betoogt dat gezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijkheid staat tot het nadeel dat zij en hierdoor ook haar kinderen erdoor ondergaat, deze onrechtmatig is en een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Overeenkomstig artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet heeft de verwerende partij het gezinsleven van de verzoekende partij, waarvan zij kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, in rekening genomen en hieromtrent geoordeeld als volgt:

“Betrokkene heeft op 12.01.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat (...) zijn moeder hulpbehoevend is; dat hij een duurzame relatie heeft met U.B. (...) en dat ze te Gent woont; dat zijn moeder K.L. (...), zijn vader S.Y.A. (...), zijn zus S.N. (...), zijn schoonbroer V.S. (...), zijn neven en nichtjes V.C. (...), V.B. (...) en V.A. (...), zijn tantes A.S. (...) en K.U. (...), zijn neven A.T. (...), Y.S. (...)

en Y.S.L. (...), zijn nichten A.K. (...) en D.G. (...) en zijn nonkel S.D. (...) allen in België verblijven; dat hij een dochter heeft van 11 jaar oud en dat ze bij haar moeder te Lokeren woont; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij voor zijn moeder moet zorgen en omdat hij niet wil weggerukt worden van zijn Belgische dochter; (...). Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Betrokkene verklaarde dat zijn moeder hulpbehoevend is en dat hij voor haar moet zorgen. Dit element kan niet worden aanzien als een bijkomend element van afhankelijkheid gelet op het feit dat hij geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn moeder mantelzorg zou nodig hebben. Gezien hij intussen al 3 jaar in de gevangenis verblijft, kan worden vastgesteld dat hij momenteel ook niet voor zijn moeder kan zorgen. Zelfs indien zijn zus of een ander familielid de zorg van zijn moeder niet op zich kan nemen, kan zijn moeder ook beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder. Betrokkene verklaarde dat hij een duurzame relatie heeft met U.B. (...). Uit het administratief dossier blijkt dat zij sinds 19.08.2017 niet meer op bezoek komt in de gevangenis. Betrokkene woont ook niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Betrokkene verklaarde dat zijn vader S.Y.A. (...), zijn zus S.N. (...), zijn schoonbroer V.Z. (...), zijn neven en nichtjes V.C. (...), V.B. (...) en V.A. (...), zijn tantes A.S. (...) en K.U. (...), zijn neven A.T. (...), Y.S. (...) en Y.S.L. (...), zijn nichten A.K. (...) en D.G. (...) en zijn nonkel S.D. (...) allen in België verblijven. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en een van deze verwanten aantoonen. Betrokkene verklaarde dat dat hij een dochter heeft van 11 jaar oud en dat ze bij haar moeder te Lokeren woont. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn dochter S.I. (...) (geboren te Gent op 07.05.2007, Belg) heet. Zij komt niet op bezoek in de gevangenis. Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonen hoe hij invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met zijn dochter, noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn dochter. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van zijn dochter, of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding. Verder blijkt dat betrokkene slechts van 07.05.2007 tot 12.11.2007 op hetzelfde adres van zijn dochter heeft gewoond. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarig) kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst(...). Betrokkene heeft bovendien inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

Conform artikel 45, §2, van de Vreemdelingenwet moet de bestreden beslissing in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Voormeld begrip is autonoom en moet onafhankelijk van het nationale recht worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Betreffende het gezinsleven met haar familieleden motiveert de verwerende partij als volgt:

"Betrokkene heeft op 12.01.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat (...) zijn moeder hulpbehoevend is; (...); dat zijn moeder K.L. (...), zijn vader S.Y.A. (...), zijn zus S.N. (...), zijn schoonbroer V.S. (...), zijn neven en nichtjes V.C. (...), V.B. (...) en V.A. (...), zijn tantes A.S. (...) en K.U. (...), zijn neven A.T. (...), Y.S. (...) en Y.S.L. (...), zijn nichten A.K. (...) en D.G. (...) en zijn nonkel S.D. (...) allen in België verblijven; (...) dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij voor zijn moeder moet zorgen (...); (...). (...) Betrokkene verklaarde dat zijn moeder hulpbehoevend is en dat hij voor haar moet zorgen. Dit element kan niet worden aanzien als een bijkomend element van afhankelijkheid gelet op het feit dat hij geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn moeder mantelzorg zou nodig hebben. Gezien hij intussen al 3 jaar in de gevangenis verblijft, kan worden vastgesteld dat hij momenteel ook niet voor zijn moeder kan zorgen. Zelfs indien zijn zus of een ander familielid de zorg van zijn moeder niet op zich kan nemen, kan zijn moeder ook beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen

van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder. (...) Betrokkene verklaarde dat zijn vader S.Y.A. (...), zijn zus S.N. (...), zijn schoonbroer V.Z. (...), zijn neven en nichtjes V.C. (...), V.B. (...) en V.A. (...), zijn tantes A.S. (...) en K.U. (...), zijn neven A.T. (...), Y.S. (...) en Y.S.L. (...), zijn nichten A.K. (...) en D.G. (...) en zijn nonkel S.D. (...) allen in België verblijven. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en een van deze verwanten aantoonst. (...)."

Deze motieven worden door de verzoekende partij niet ontkracht, noch weerlegd en zijn conform de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Opdat banden met andere naaste familieleden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden. Deze bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid en de reële banden tussen betrokkenen.

Aldus volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat in beginsel de relatie met andere naaste familieleden enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (zie: EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, *Nacic e.a. v. Zweden*, par. 76), wat in casu aldus niet blijkt, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Gezien geen beschermingswaardig gezinsleven met haar familieleden wordt aannemelijk gemaakt, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat een scheiding met deze familieleden zou leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het ontbreken van een aangetoond beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar familieleden, is van een inmenging geen sprake. De verwerende partij was dan ook niet gehouden over te gaan tot een proportionaliteitstoets.

Betreffende het gezinsleven met de partner van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissingen als volgt:

"Betrokkene heeft op 12.01.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde (...) dat hij een duurzame relatie heeft met U.B. (...) en dat ze te Gent woont; (...). Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. (...) Betrokkene verklaarde dat hij een duurzame relatie heeft met U.B. (...). Uit het administratief dossier blijkt dat zij sinds 19.08.2017 niet meer op bezoek komt in de gevangenis. Betrokkene woont ook niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene."

Met het enkel opnieuw wijzen op het feit dat haar huidige partner een E+kaart heeft en permanent in België verblijft en dat zij ingevolge de bestreden beslissingen van haar partner zal worden gescheiden,

weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet. Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij twijfels heeft bij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar huidige partner, gelet op het feit dat voormelde partner sinds 19 augustus 2017 niet meer op bezoek komt in de gevangenis en zij ook niet officieel samenwoont met haar partner en aldus geen gemeenschappelijke huishouding voert, doch overgaat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, tot een belangenafweging. De verwerende partij oordeelt immers dat de verzoekende partij en haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij in België, dat vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, de verzoekende partij eerst dient gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden en dat het koppel hun relatie altijd kan verderzetten in het land van herkomst van de verzoekende partij.

De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets inhoudt, noch dat niet werd aangetoond dat de noodzaak van een inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte, daar, het weze herhaald, de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde.

De gemaakte belangenafweging is conform artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij een afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang heeft gemaakt. Zij heeft immers overwogen, conform de rechtspraak van het EHRM, dat de verzoekende partij en haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij in België. Eveneens conform de rechtspraak van het EHRM heeft de verwerende partij gemotiveerd dat het koppel de relatie kan verderzetten in het land van herkomst van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat deze vaststellingen foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de gemaakte belangenafweging op grond van deze vaststellingen en de overwegingen van openbare orde, foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Tenslotte is het niet kennelijk onredelijk, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, erop te wijzen dat vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, de verzoekende partij eerst dient gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Betreffende het gezinsleven met het minderjarig kind van de verzoekende partij, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissingen als volgt:

“Betrokkene heeft op 12.01.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde (...) dat hij een dochter heeft van 11 jaar oud en dat ze bij haar moeder te Lokeren woont; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst (...) omdat hij niet wil weggerukt worden van zijn Belgische dochter; (...). Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. (...) Betrokkene verklaarde dat dat hij een dochter heeft van 11 jaar oud en dat ze bij haar moeder te Lokeren woont. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn dochter S.I. (...) (geboren te Gent op 07.05.2007, Belg) heet. Zij komt niet op bezoek in de gevangenis. Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe hij invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met zijn dochter, noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met zijn dochter. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van zijn dochter, of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding. Verder blijkt dat betrokkene slechts van 07.05.2007 tot 12.11.2007 op hetzelfde adres van zijn dochter heeft gewoond. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarig) kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst(...). Betrokkene heeft bovendien inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Met het enkel opnieuw wijzen op het feit dat haar dochter 11 jaar is en op 7 mei 2007 werd geboren uit haar relatie met een Belgische vrouw, dat zij ervoor gekozen hebben om hun dochter niet bij haar in de gevangenis op bezoek te laten komen, zodat een terugkeer naar Bulgarije voor haar absoluut geen optie is, dat haar minderjarige dochter Belg is, dat zij hier geboren is, dat zij een relatie heeft gehad met een Belgische dame waaruit haar dochter is geboren, dat zij aanvankelijk een gezin vormde met haar voormalige partner en hun dochter, doch dat er uiteindelijk een einde is gekomen aan de relatie, waardoor zij de gezinswoning heeft verlaten, weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet.

De verzoekende partij kan voorts, gelet op de hiervoor weergegeven motieven betreffende haar gezinsleven met haar dochter, allerminst voorhouden dat de bestreden beslissingen geen enkele proportionaliteitstoets inhouden, noch dat niet werd aangetoond dat de noodzaak van een inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte, daar, het weze herhaald, de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde.

De gemaakte belangenafweging is conform artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

De Raad herhaalt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te

komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

De Raad wijst erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij een afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang heeft gemaakt. Zij heeft immers overwogen, betreffende de mate waarin het gezinsleven met haar dochter daadwerkelijk wordt onderbroken, dat haar dochter niet op bezoek komt in de gevangenis en de verzoekende partij geen enkel bewijsstuk voorlegt dat aantoonde hoe zij invulling geeft aan het gezinsleven met haar dochter, noch dat zij een sterke band zou hebben met haar dochter, noch dat zij bijdraagt aan het onderhoud van haar dochter en deelt in de beslissingen over haar opvoeding, dat zij slechts een paar maanden in 2007, na de geboorte van haar dochter, op hetzelfde adres van haar dochter heeft gewoond, dat een uitwijzing van de verzoekende partij die niet samenwoont met haar kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de verzoekende partij zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om de verzoekende partij te gaan opzoeken in diens land van herkomst. De verzoekende partij toont niet aan dat deze vaststellingen foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de gemaakte belangenafweging op grond van deze vaststellingen en de overwegingen van openbare orde, foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij wel nog contact onderhield met haar dochter en het kind regelmatig zag tot wanneer zij in de gevangenis opgesloten werd, eerst in Bulgarije en dan in België, dat omdat de gevangenis geen wereld is voor een kind en zij en haar ex-partner niet willen dat hun dochter haar in de gevangenis bezoekt, zij tijdelijk geen persoonlijk contact meer heeft met haar dochter, dat zij evenwel op andere manieren contact onderhoudt met haar dochter, dat zij dan ook een, zij het onconventioneel, gezinsleven heeft met haar dochter, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Zij licht geenszins nader toe op welke wijze zij nog contacten onderhoudt met haar dochter, laat staan dat zij dit aannemelijk maakt of staat met enig stuk. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij een gezinsleven onderhoudt met haar dochter, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat het gaat om een beschermingswaardig gezinsleven waarop de inmenging door de bestreden beslissingen disproportioneel zou zijn. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat een verhuis naar Bulgarije voor het kind, dat bij haar Belgische moeder woont, uitgesloten is, zodat zij bij een terugkeer van haar kind zal gescheiden worden en dit voor een termijn van maar liefst 15 jaar, gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat in de bestreden beslissing geenszins wordt geoordeeld dat een verhuis voor het kind naar Bulgarije mogelijk is. Voorts toont zij geenszins aan dat het motief "*De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarig) kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.(...).*" foutief, kennelijk onredelijk of in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot haar gezinsleven met haar dochter wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij in België haar leven heeft opgebouwd en hier al haar socio-economische belangen heeft zodat een terugkeer naar Bulgarije voor haar absoluut geen optie is, wijst de Raad naar de bespreking onder punt 3.9.1.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat zij nauwelijks of geen banden meer heeft met haar land van herkomst, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt uiteengezet onder punt 3.9.4.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen is overgegaan tot een belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit voormelde vaststellingen blijkt niet, minstens toont de verzoekende partij niet aan,

dat de verwerende partij bepaalde relevante feiten of omstandigheden, in het licht van het in overweging nemen van het gezinsleven conform artikel 8 van het EVRM, niet in overweging heeft genomen.

Derhalve wordt een wanverhouding tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en anderzijds het door de bestreden beslissingen beschermde algemeen belang, of een ongeoorloofde inmenging niet aangetoond. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen buiten elke redelijkheid staan tot het nadeel dat zij en hierdoor ook haar dochter erdoor ondergaat en aldus onrechtmatig en in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een eventuele scheiding met haar familie, dochter of partner als gevolg van de bestreden beslissingen een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.9.4. Tenslotte betoogt de verzoekende partij dat de banden die zij nog heeft met haar land van herkomst in overweging genomen dienen te worden, dat zij Bulgarije verlaten heeft in 1995 toen zij 13 jaar oud was en slechts kort is terug geweest, dat zij in oktober 2015 werd uitgeleverd uit Bulgarije en sindsdien weer in België verblijft, dat zij dan ook geen bindingen meer heeft met haar land van herkomst en dat zij er geen netwerk heeft, dat een terugwijzing naar Bulgarije dan ook disproportioneel zou zijn, gelet op het feit dat zij hier sinds haar 13 jaar verblijft, dat dit een schending inhoudt van dat artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn, evenals de motiveringsplicht.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij, overeenkomstig artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn, rekening heeft gehouden met de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Hieromtrent werd door de verwerende partij gemotiveerd:

“Er kan wel worden verondersteld dat hij andere banden dan zijn nationaliteit heeft met zijn land van oorsprong. Hij heeft er schoolgelopen en spreekt de taal. De vaardigheden die hij tijdens zijn opleidingen in België heeft opgepikt, zullen hem wellicht ook in Bulgarije van pas kunnen komen. Betrokkene heeft bovendien inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Met de loutere bewering dat zij geen bindingen meer heeft met haar land van herkomst en zij er geen netwerk heeft, weerlegt de verzoekende partij voormelde afwegingen niet dat kan verondersteld worden dat zij andere banden heeft dan haar nationaliteit met haar land van oorsprong en dat zij er heeft schoolgelopen en de taal spreekt. Immers wijst de verzoekende partij er zelf op dat zij is terug geweest naar Bulgarije, weze het kort. Ook het feit dat zij in oktober 2015 werd uitgeleverd uit Bulgarije, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, wijst erop dat zij na verblijf in België terug geweest is naar Bulgarije. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er totaal geen bindingen meer zijn met haar land van herkomst. Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar banden met België van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zij door haar gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde en op het feit dat zij niet aannemelijk maakt dat er totaal geen bindingen meer zijn met haar land van herkomst, noch aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten of opnieuw ontwikkelen in het land van herkomst – daar zij niet weerlegt dat zij de nationaliteit heeft, er school heeft gelopen, de taal spreekt en vaardigheden heeft die haar van pas kunnen komen in Bulgarije – toont zij geenszins aan dat de bestreden beslissingen disproportioneel zouden zijn.

3.10. De verzoekende partij wijst op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat in de bestreden beslissingen geenszins op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom *in casu* geen rekening dient gehouden te worden met haar gezins- en familielevens en met het hoger belang van het kind, dat zij door de verwerende partij evenmin werd gehoord aangaande haar gezins- en familielevens en haar minderjarig kind in België, dat de vragenlijst die zij invulde op 12 januari 2018 bezwaarlijk kan aanzien worden als het haar horen, temeer daar de vragenlijst vrij beperkt is en het niet steeds duidelijk is wat met bepaalde vragen bedoeld wordt en hoe gedetailleerd hierop dient geantwoord te worden, dat er dan ook sprake is van schending van het hoorrecht. Zij wijst erop dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor een periode van 15 jaar werd betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig artikel 41 van het Handvest, voorafgaandelijk diende te worden gehoord, dat de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel gesteund is, immers een omzetting

vormen van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, dat wanneer voormelde richtlijn wordt toegepast, het Handvest moet gerespecteerd worden, dat *in casu* de verwerende partij nagelaten heeft het hoorrecht uit artikel 41 van het Handvest te respecteren vooraleer een beslissing te nemen in het nadeel van de verzoekende partij, haar partner en haar minderjarig Belgisch kind. Zij meent dat het haar horen uitermate belangrijk geweest zou zijn gezien zij als zodanig zou hebben kunnen aantonen dat zij wel degelijk nog regelmatig contact onderhoudt met haar dochter. Zij wijst erop dat thans de bestreden beslissing opwerpt dat haar dochter haar nooit in de gevangenis zou opgezocht hebben en zij geen enkel bewijsstuk zou hebben voorgelegd hoe zij invulling geeft aan het gezinsleven met haar dochter, noch zou hebben aangetoond dat zij een sterke band heeft met haar dochter, dat indien zij gehoord zou zijn geweest, zij hieromtrent duidelijkheid had kunnen verschaffen, wat van belang was bij het nemen van de bestreden beslissingen. Zij meent dat uit de beslissingen blijkt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar belang en dat van haar dochter.

De Raad stelt vooreerst vast, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 3.9.3., dat wel degelijk werd gemotiveerd in de bestreden beslissingen waarom het gezins- en familieleven van de verzoekende partij en het hoger belang van het kind, het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten en van een inreisverbod voor de duur van vijftien jaar niet verhindert. De verzoekende partij licht niet toe op welke wijze de in de bestreden beslissing weergegeven motieven niet 'afdoende' zouden zijn in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst naar de hoorplicht, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 12 januari 2018 aan de verzoekende partij werd meegedeeld dat zij gehoord wordt omdat zij aangetroffen is in illegaal verblijf en in de gevangenis wordt vastgehouden, dat zij in het bezit zal gesteld worden van een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op terugkeer. Er wordt gevraagd op de vragen een zo correct en volledig mogelijk antwoord te geven. De vragen betreffen de duur van het verblijf in België, de manier waarop de verzoekende partij naar België is gekomen, de reisdocumenten waarover de verzoekende partij beschikt, het feit of de verzoekende partij een ziekte heeft die haar belemmert terug te keren naar het land van herkomst, het feit of de verzoekende partij een duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen heeft in België en de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord omtrent haar gezins- en familieleven en haar minderjarig kind in België.

De verzoekende partij betoogt dat de vragenlijst die zij invulde op 12 januari 2018 bezwaarlijk kan aanzien worden als het haar horen, temeer daar de vragenlijst vrij beperkt is en het niet steeds duidelijk is wat met bepaalde vragen bedoeld wordt en hoe gedetailleerd hierop dient geantwoord te worden, dat er dan ook sprake is van schending van het hoorrecht. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de vragenlijst die werd ingevuld op 12 januari 2018 blijkt dat de verzoekende partij een antwoord heeft kunnen

formuleren op de vragen die haar werden gesteld. Zoals reeds aangehaald werd de verzoekende partij gehoord betreffende de duur van het verblijf in België, de manier waarop de verzoekende partij naar België is gekomen, de reisdocumenten waarover de verzoekende partij beschikt, het feit of de verzoekende partij een ziekte heeft die haar belemmert terug te keren naar het land van herkomst, het feit of de verzoekende partij een duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen heeft in België en de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. De verzoekende partij heeft deze vragen beantwoord en toont niet aan dat zij deze vragen niet zou begrepen hebben of verkeerd zou beantwoord hebben. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij meent dat de vragenlijst vrij beperkt is, doch niet aangeeft welke vragen er volgens haar nog dienden gesteld te worden om met volledige kennis van de relevante feiten van de zaak een beslissing te kunnen nemen. De verzoekende partij betoogt ook dat het haar niet duidelijk was hoe gedetailleerd zij op de vragen diende te antwoorden, doch toont niet aan welke meer gedetailleerde informatie, die zij nog niet gegeven had als antwoord op de vragenlijst, zij nog had wensen toe te voegen.

De verzoekende partij betoogt dat zij zou hebben kunnen aantonen dat zij wel degelijk nog regelmatig contact onderhoudt met haar dochter, doch beperkt zich tot een loutere bewering. Zij verduidelijkt immers niet op welke wijze en wanneer zij nog contact onderhoudt met haar dochter, laat staat dat zij dit aantoon. Zij toont dan ook niet aan dat zij relevante informatie had kunnen aanbrengen indien zij hierom specifiek verzocht werd.

Voorts stelt de verzoekende partij dat thans de bestreden beslissingen opwerpen dat haar dochter haar nooit in de gevangenis zou opgezocht hebben en zij geen enkel bewijsstuk zou hebben voorgelegd hoe zij invulling geeft aan het gezinsleven met haar dochter, noch zou hebben aangetoond dat zij een sterke band heeft met haar dochter, dat indien zij gehoord zou zijn geweest, zij hieromtrent duidelijkheid had kunnen verschaffen, wat van belang was bij het nemen van de bestreden beslissingen, doch laat zij na te specificeren welke concrete elementen, van belang voor het nemen van de bestreden beslissingen, zij had kunnen aanbrengen indien zij op een meer uitgebreide wijze was gehoord geweest en die een ander licht hadden kunnen werpen op voormelde motieven.

Zij meent dat uit de beslissingen blijkt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar belang en dat van haar dochter, doch verduidelijkt niet met welke concrete elementen die zij had aangebracht of had wensen aan te brengen, ten onrechte geen rekening werd gehouden.

In de bestreden beslissingen wordt omstandig weergegeven wat de verzoekende partij geantwoord heeft op de vragen uit de vragenlijst en worden alle relevante omstandigheden in overweging genomen, zoals blijkt uit onderhavig arrest.

Gelet op het gebrek aan verduidelijking van wat de verzoekende partij nog had willen meedelen of het gebrek aan het verduidelijken en aantonen van de informatie die zij had wensen mee te delen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij *in casu* niet aantoon dat het gehoor van 12 januari 2018 op onregelmatige of onzorgvuldige wijze plaatsvond, noch dat het meedelen van bepaalde informatie tot andere beslissingen had kunnen leiden of de strekking van de huidige beslissingen had kunnen beïnvloeden.

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij regelmatig gehoord is, toont de verzoekende partij geen schending aan van het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest.

3.11. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat de Raad niet toe vast te stellen dat het bestuur enig dienstige, relevante omstandigheid ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beoordeling. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de wet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, noch van de artikelen 43 en 44ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een manifeste beoordelingsfout.

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt evenzeer dat de schending van artikel 41 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

3.12. De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

3.13. De Raad stelt tenslotte vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet zouden schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.14. De middelen zijn, in de mate ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER